

ש ו פ

לפני 2397 שנים בדיוק, חתת שמש שלא להטה פחות מהיום, נכנסו כמה עשרות פועלים שזופים, לבושים בגדי עבודה פשוטים, לחצר בית המקדש בירושלים, שהוקם זמן קצר לפני זאת בשנית אחרי שיבת העם מגלותו בבבל. מצוידים בכלי עבודה פרימיטיביים, החלו הנגד רים שביניהם לחתוך עצים, להקציעם, בנו כמה גבוהה, ועליה מספר ספסלים וכסא אחד רם יותר. מן הצד עמד יהודי בעל זקן, נצח על הפעולה, הלך הוראותיו. המנצח היה עזרא, והוא הכריז את הנגרים שהועזו בחום היום של ה'16 להודש תשרי, להזדרז ולגמור את העבודה עז הערב.

בבוקר יום המחרת, השני לחג הסוכות, החלו נזהרים המונים לאותה חצר מקוששת, להיות צדים לחידוש מסורת עתיקה מלפני חורבן בית

בשיפורות. מדי פעם היה המנצח על החגיגות לרכוב על גבי מכונת משא מקוששת) נוהג את וקבוצת חוגגים תימנים הרימו את קרנות האילים שבידיהם. שפתי התוקעים אחזו בשופרות, קול תקיעה גדולה נשמע בהרציון. מעמד "הקהל" החל.

במקום מדר, חזן. ברפובליקה הישראלית החילונית, נמסר תפקיד הקראאה לבעל קריא כדרני הפועל חבשו כיפה לכבוד המאורע. חיילי צה"ל

ובמזלתיים. מאות מאות הם באו מן המעברות ומכפרי העבודה בפרוזדור ירושלים ובסביבות העיר. בשבילם לא היה זה מאורע של מהיבך: המעמד המחודש אחרי אלפי שנים לבש את כל הוד התורה, וחגיגות הדורות הקדומים, ומי שאומר חגיגות אומר שמחה: וכיון שכלל שיגבר הרעש תגבר השמחה, הביאו אתם את הכלים המוסיקליים הרועשים ביותר: פתי גפס ריקיע, לקול מיקצבם החזונוני התנוודו רוקדים צעירים וזקנים, רקעו רגליהם על האדמה הקשה. הריקוד, מוסיקליים המקנולים היה רחוק מלהיות עברי אד השיבה נלקחה ישר מספרי הקודש.

